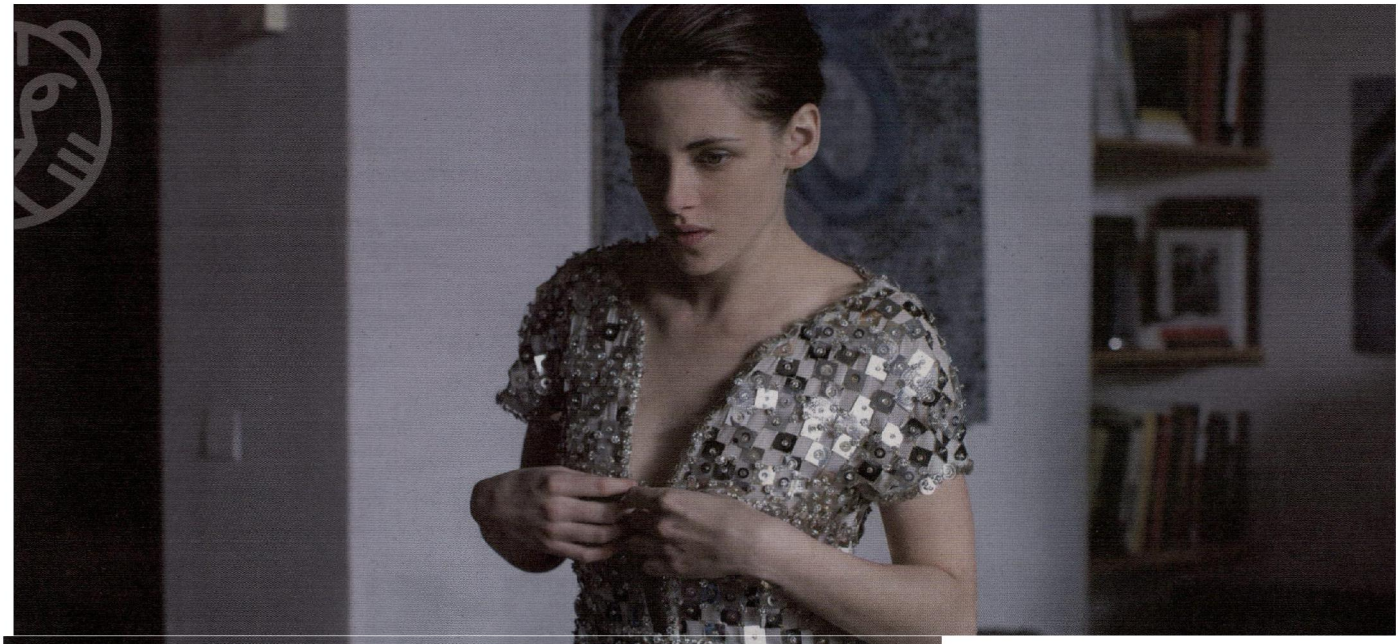
Publicatie : De Filmkrant
Datum : 28 feb 2017
cm2 : 591
Pagina : 14
Advertentiewaarde : € 1.753,00
Regio : Nederland
Frequentie : 11x per jaar
Oplage : 30.000

DE TIENERSTER VOORBIJ

Ze brak door als *Twilight*-sterretje, maar inmiddels ziet men haar steeds meer voor wat ze is: een van de belangrijkste actrices van een nieuwe generatie. Woody Allen en Kelly Reichardt castten haar voor respectievelijk *Cafe Society* en *Certain Women* en als muze van Olivier Assayas staat ze na *Clouds of Sils Maria* nu ook in zijn nieuwste film *Personal Shopper*, te zien op het IFFR. DOOR HUGO EMMERZAEL

Er heerst een beeld van Kristen Stewart dat ze pas na haar vertolking van Bella Swan in de populaire *Twilight*-reeks respectabele rollen speelt. Daarmee worden de andere rollen van de 26-jarige actrice echter te snel afgeschreven. Stewart speelde haar eerste onvergetelijke rol natuurlijk in 2002, op twaalfjarige leeftijd, als Jodie Fosters zieke dochter in David Finchers insluipthriller *Panic Room*. Twee jaar later scoorde ze haar eerste hoofdrol in de Amerikaanse televisiefilm *Speak*, waarin ze een brugpieper speelt die emotioneel herstellende is van een traumatische verkrachting. Die haast ongeziene film is het best bewaarde geheim van haar acteergeschiedenis.

Want iedereen kent haar immers van de in 2008 begonnen *Twilight*-reeks waarin ze Bella Swan vertolkt, de emotieloze scholier waar vampiers en weerwolven voor strijden. Net als Britney Spears, Selena Gomez en *Twilight*-tegenspeler Robert Pattinson heeft ze het imago van tienerster maar met moeite van zich af kunnen schudden. Mickey Mouse Club-alumni Spears deed dat door een dosis erotiek in haar teksten te injecteren, Disneyster Gomez beroofde in bikini een restaurant in Harmony Korines *Spring Breakers* en Pattinson liet zich rectaal onderzoeken in Cronenbergs limousinefilm *Cosmopolis*. Kristen Stewart nam afstand van *Twilight* door in *On the Road* twee jongens af te trekken in een rijdende auto.

Autonoom

Artistieke geloofwaardigheid gaat natuurlijk niet over het vermogen om te choqueren. Het helpt vast, maar belangrijker is de bereidheid een nieuw pad in te slaan en buiten je comfortzone te stappen. Stewart kan inmiddels buigen op een indrukwekkende lijst van gevarieerde rollen. In Peter Sattlers uitstekende indie-debuut *Camp X-Ray* mocht Stewart voortborduren op de onbegrepen romances van *Twilight*, maar dan in de post-9/11-setting van Guantánamo Bay. Stewart is soldaat Cole, een bewaker in de *maximum security*-gevangenis die gevoelens ontwikkelt voor een van de gevangenen. In tegenstelling tot de Grote Romantische Gebaren van *Twilight* is het meest romantische wat Cole kan doen haar gevangene het laatste deel van de *Harry Potter*-reeks brengen.

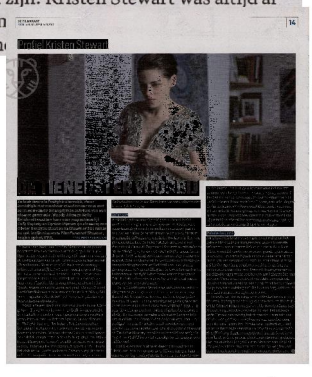
De in Guantánamo Bay streng gedicteerde verhouding tussen gevangene en soldaat vergden een emotioneel subtiel spel van Stewart en haar tegenspeler Peyman Moaadi. In deze vijandige omgeving behoren ze tot de weinigen die elkaars menselijkheid zien, ook al is die verborgen achter tralies of gehuld in militaire kledij. De verboden gevoelens die daarbij komen kijken maakten van *Camp X-Ray* de ideale opvolger van *Twilight*, waarin de actrice werd verweten niet met emotie te kunnen spelen. De schuld daarvan lijkt eerder bij *Twilights* bizarre, intentioneel emotieloze script te liggen, waar *AVClub* laatst een uitgebreide analyse over publiceerde.

Dat Stewart een niet te onderschatten actrice is bleek voor de meesten pas toen Olivier Assayas haar tegenover *acting royalty* Juliette Binoche zette in *Clouds of Sils Maria*. Die film gaat immers over het vak van acteren, over hoe je laveert tussen je eigen persoonlijkheid en die van je personage. Stewarts Valentine is de assistente van Binoches Maria Enders, een acteerlegende die zich in een Zwitsers oord klaarmaakt voor een rol die ze kent, maar eigenlijk niet wil spelen. Stewarts subtiele spel verklapt hoe Valentine zich ontpopt van afhankelijk assistent tot autonoom personage, tot op het punt dat ze de film zelf lijkt te ontstijgen.

Rebelse benjamin

Na *Clouds of Sils Maria* kreeg Stewart rollen uit het gehele filmspectrum aangeboden: ze combineerde mierzoete *stoner*-romantiek met actie in *American Ultra*, worstelde met emotie in het gelikte dystopische sciencefictiondrama *Equals* en speelde de rebelse benjamin van een geschokte familie in Alzheimer-drama *Still Alice*. Met haar conflictvermijdende gedrag en onzekere lichaamstaal was Stewart de enige acteur in die film die tegenwicht kon bieden aan Julianne Moores met een Oscar bekroonde rol van Alzheimerpatiënt. Hoewel Stewart steeds minder vaak 'dochter van' hoeft te spelen, weet ze hier prachtig haar ondergeschikte rol in te kleuren met een eigen identiteit.

Binoche en Moore mogen nu echt plaatsmaken voor Stewart. Zij trapte de afgelopen editie van het filmfestival in Cannes af met een grote rol in Woody Allens *Café Society*. Nog indrukwekkender: ze wist het ambigue – en in Cannes veelvoudig bekritiseerde – scenario van Olivier Assayas' *Personal Shopper* van smoel te voorzien (te zien tijdens het Filmfestival Rotterdam). Met rollen in het nog te verschijnen *Billy Lynn's Long Halftime Walk* van Ang Lee en Kelly Reichardts *Certain Women* heeft ze haar positie als arthousefavoriet geclaimd. Het moge duidelijk zijn: Kristen Stewart was altijd al een goede actrice, n
haar vrijmaken in h

alleen voor intern/eigen gebruik